

ZA ROMANTIKOU NA YUKON - 12.

Neděle, 19. srpna 2020

Na dovolenou jsme se s Alainem ani moc nechystali, sbalili jsme si každá 1/2 jen par kousků nájhradnĀ-ho obleĀenĀ-, nakonec - Tunisko je docela malĀ. AutĀ-Āko bylo pĀ™ipravenĀ vĀdycky, jenom jsem poĀĀdala Christiana, aby mi krmil moje koĀata, pĀ™Ā-padnĀ jeĀtĀ nĀjakĀ adoptovanĀ koĀky. ZabĀhla jsem jeĀtĀ na United Nation, Ā™ekli mi, Āe Tunisu za tĀ™i tĀdny a mĀjm se s nĀ-m sejĀ-t na kanadskĀ ambasadĀ. Docela jsem se toho bĀjla, co kdyĀ mne Kanada nebude chtĀ-t pĀ™ijmout?

Taky mi napsal Michael, pĀ™es

nĀjakĀho kamarĀda by byl schopen mi sehnat prĀjci v Missouri, nĀkde v pekĀimĀ. SĀjm Āije ve vedlejĀm Illinois. Hned jsem mu odepsala omluvu, Āe jsem se rozhodla jinak. No Ā€ snad to dopadne s tou Kanadou dobĀ™e! PĀjĀila jsem si na cestu od Sylvaina kytaru, nĀjak jsem si nedovedla pĀ™edstavit cestovat bez nĀ-. ChybĀla mi celou dobu... Vyjeli jsme brzy rĀno, dokud jeĀtĀ nebylo tolik horko.

PoĀ-tali jsme s tĀ-m, Āe Dougga nenĀ- moc daleko, tak jsem zabalila jenom jednu bagetu a kus sĀra, to pro jistotu, a vzala sebou dvĀ flĀjky vody. Bylo mi jasnĀ, Āe za chvĀli bude zase horko. Cestu, kterou jsme projĀ-dĀli, by patrĀ bylo moĀnĀ nazvat TuniskĀ vĀcarsko, aspoĀ jak jĀ si vĀcarsko tak pĀ™edstavuji. AlpskĀ louky, krĀsnĀ silnice, jenom to neuvĀ™itelnĀ mnoĀstvĀ olivovĀch sadĀ se mi sem nehodilo!

Dougga je mĀsto v horĀch, jsou to

vlastnĀ dneska jenom velice zachovalĀ ruiny. Alainovi to pĀ™ipomnĀlo Pompeje.

Āli

jsem po zachovalĀch ulicĀch mĀsta a jĀ si uvĀdomila, Āe jsou v lepĀm stavu neĀ ulice v ĀEeskoslovensku. Divadlo bylo prvnĀ, kam jsme se Āli podĀvat. Kolem nĀjs vĀjude korintskĀ sloupy, vysokĀ zdi a kusy kamenĀ, na nichĀ byly vytesĀny nĀjisy v latinĀ, kterĀ jsme nedokĀzali pĀ™eĀ-st. NahlĀdla jsem do pokojĀ, kde se umĀlci tehdejĀ- doby lĀ-Āili a pĀ™ipravovali k vystoupenĀ- a najednou mi chybĀla kytara...

Byli jsme tam sami a jĀ jsem chtĀla vĀdĀt, jak se asi cĀtili ti, kdo tu vystupovali? Kytara byla v autĀ, jen pĀjr metrĀ, a Alain se nabĀdl, Āe pro ni dobĀhne.

VrĀtil se s kytarou a byl to ĀĀasnĀ

pocit, kdyĀ jsem ji v tichu starĀho Ā™Ā-nskĀho mĀsta ladila. VzpomnĀla jsem si na Ārapinu, svojĀ- nerozluĀnou kamarĀdku... Kdysi to byl nĀjĀ velkĀ spoleĀnĀ sen, projekt Saharu stopem.

ZaĀala jsen hrĀjt pĀ-sniĀku, co jsme

Āasto hrĀjvaly, Blacky Joe... "Jo, hej, co je Sahara proti mĀ strĀjnĀ zizni...." zaznĀlo starĀm amfiteĀtrem. ĀšplnĀ jsem se polekala, jak silnĀ.

RozhodnĀ jsem nechtĀla dĀlat produkci pro ostatnĀ- turisty, ale uĀ se jich pĀjr sbĀhlo. ZazpĀvala jsem jeĀtĀ jednu pĀ-sniĀku, o kterĀ jsem vĀdĀla, Āe ji budou vĀjichni znĀt: "Ā koda lĀisky". NemĀlila jsem se a vzbudila jsem velkĀ aplaus.

Pak jsem se rozlouĀila, vzala do

ruky kytaru a Āli jsme se podĀvat na dalĀ- zajĀ-mavosti. Jeden pĀjn za nĀjmi jeĀtĀ bĀĀel a moc mi dĀkoval, prĀ Āuhle pĀ-sniĀku slyĀel naposledy asi pĀ™ed tĀ™iceti lety, kdyĀ byl v Plzni a Āe jsem mu udĀlala velkou radost; a jestli by nĀjs mohl pozvat na obĀd. Doba obĀda sice prĀivĀ minula, ale my jsme ho zmeĀkali, tak jsme souhlasili.

"Jenom hodě-me kytaru do auta a jsme zpátky!"

â€žNemám se stít potulnám zpěvkem?â€œ
zařeptla jsem Alainovi. "Nebyl by to řpatnej řpad, bude ř nřs řřivit celou dobu? To uřjet ř-me penř! Je ř aby nřm nřkdo platil hotely, a nebudu penř-ze vřbec potřbovat!"

â€žNo, to zase asi by moc neřlo, protoře třřko by je nřkdo platil tobř. O sebe bych obavy nemřla, i kdyř â€ na druhř stranř mř ř dlouhř vlas, třeba bude ř mř-t řstř- a nřkdo si tř splete.â€œ

"Tak pořkej, to si s tebou vyřmř-dř-m!" zasmřil se a polřbil mne.

"Tak proti takovřmu vyřmřizovřnř-nic nemřm", vrřtila jsem mu pusou.

"Radřji poř, nebo se na ten obřd nedostaneme. Domluvř-m se s nř-m, ře on zaplatř- obřd a ř pitř-, bylo by mi trapnř nechat ho platit vřechno Jenom, prosř-m tř, nezapomeř, ře chceme dneska dojet jeřtř do Kairouanu!"

Vřřtili jsme se k nřjmu novřmu znřmřmu a on nřs vzal do nedalekř restaurace. Bylo vidřt, ře se tu vyznř.

"Vy uř jste tu nřkdy byl?" zeptala jsem se.

"Ano, mockřjt. Jsem v Tunisu sluřebnř, pracujř- dřil na jihu, ař dole - na Sahařme. Je to zakřzanř přjsmo, od tř doby, co se nepohodli s Libyř-. Promiřte, ale ani jsem se nepředstavil â€ Waren Johnston z Ohia", a s řsmřvem nřm podal ruku. Alain nřs představil oba taky, i kdyř u mřho přř-jmenř- zavřhal, a nakonec to vyřřil jenom Alenou.

Posadili jsme se ke stolu, přřinesli nřm bagetu s harisou (harisa je ostrř tuniskř omřřka, pouřř-vř se absolutnř ke vřjmu a ve vřjem) a pak jsme si objednali jř-dlo a pitř-. Byla jsem hroznř z vřdavř, a neř nřm jř-dlo přřinesli, zařala jsem se vřptřvat: "Vy jste byl v Plzni?"

"Ano, to uř je dlouho, ale ta př-sniřka se nedř zapomenout â€ tenkrřt jsme si na nř- udřlali vlastnř- slova: â€žRoll out the barrel..â€œ - dnes se hra a spousta Ameriřanř ani nevř-, odkud jsme si jř- tenkrřt přřivezli.... Vy jste řře ř?"

"Jenom ř, Alain je Francouz. ř jsem z Brna. Vy jste byl v Plzni za druhř svřtovř vřřky?"

"Byl a moc se mi tam lř-bilo, krřsnř zemř ... dobrř pivo.... krřsnř holky. Vřřichni lidi se tam smřřli a byli tak milř- â€ prostř, co si řlovřk mřřře přřit vř-c, kdyř je mu dvacet? řřeskř pivo asi znajř- vřřudeâ€! Pro mne znamenř je řtř daleko vř-c, ř tam osvobozoval přřvř ten pivovar â€ to je nřdhernř vzpomř-nka navřřdycky!"

Přřinesli nřm jř-dlo a my jsme dřřil

hovořili mezi sebou, byli jsme navzájem rádi, a jsme se setkali. Moc nás zajímalo, kde pracuje. "Jmenuje se to Borj el-Khadra, dáším tam instruktora, je to až na hranicích s Libyí a Alírem, není tam vůbec nic, jenom horko a miny."

"Miny?"

"Ano, je to zaminované vojenské pásmo, taky se tam smí jenom na vzájemně povoleně, ale kdo by tam jezdil, je to opravdu jenom další kus pouště."

"A kdybychom tam přece chtěli, kde dostaneme permit? Dáš se někde sehnat?" vyzvala jsem. Lákalo mne dostat se někde, kam se nesmí, to byl můj problém odjakživa.

"Povoleně vás mohu vystavit, kdybyste mne chtěli navštívit, usmíj se. "ale jen i s kytarou. A jdeme odsud, tak se stavíme u mne v autě a já vás to napřáhu. Jak dlouho se jezdí tady zdrážděte?"

"Chtěli bychom odjet dneska, po nás-tali jsme, a se dostaneme do Kairouanu, ale jezdějí jsme neviděli všechny zdejší ruiny, tak nevěme", ozval se Alain.

"Já jedu na opačnou stranu, a v Tunisu jsem za chvíli, takže za hodinku bychom mohli jít a stihneme jezdějí všechny. Neřekli jste mi totiž jezdějí nic o sobě a to bych vám neodpustil!"

Můj páteř ho pochopitelně velice zaujal, jenom vzdychl, a teda to osvobodování nebylo vlastně k němu.

"Jo, generál Paton chtěl tenkrát tahnout dš na východ a nezastavit dš v Moskvě, ale vrchní velení bylo proti ... přehodiny a tak... mohlo to ujetit spousta nepřátel, ale u tehdy v tom byla politika... a opravdu nechcete do Států? Mohl bych vám možná nějak pomoci."

Že rozhodla jsem se pro Kanadu, tak už to tak nechám", a vysvětlila jsem mu svoje důvody, on mi dal za pravdu, i když bylo vidět, že ne docela se váším souhlasem.

Vyšli jsme z restaurace a šli na prohlídku ruin s Warenem jako průvodcem;. Vyšli jsme na hlavní tšdu města.

Že Tomuhle se kš "cardo maximus". Tady jezdili šmané ve svých chariotech, byla to krásná doba, kdy jezdějí neznali auta a jezdilo se jenom s koňma! Proto se tady často stavují, když jedu na sever, mám hrozně rád šeckou historii. Nedokázal bych kolem projet jenom tak. Vidíte tenhle dš? Je největší celého města. Má se podvat dovnitř. Bšval to za svých slavných asů nevšinec. A tahle ulice vede k Capitolu a k fšm. Ano, k fšm, protože fšra jsou tady dvě. Jedno bylo zamýšlené pro obchodníky, druhé pro umělce. Tšhle najdeme chršmy Jupitera, Minervy a Mercura. A něšili tu tenkrát jenom šmané, ale taky Berbešia.

Prošlišli jsme město duchů a uvšdomili jsme si, že to všechno je už dávno minulost. Došli jsme k Warenovu autu. Z kšku na zadním sedadle vytšhl formulář s pášnou hlavičkou: Colonel Waren Johnston ... U. S. Army "Special Forces ... vyplnil náš jměna a jako důvod uvedl: soukromě naš vššva.

"Tak hodně štěstí, a pokud si
to je štěstí nerozmýšlejte, tak nashledanou, budu se tě štít!" Alena, Yukon